

עומדים אנו בסיומה של שנה, והגיעה העת לסכם, לבקר, ולהוציא מסקנות לשנה הבאה - זוהי הנקודה המרכזית בעלון הפעם.

* במדור "מזוית ואייתי", תקראו מאמר סיכום של 12 שנות לימוד, מפי היורד בטניקים, ו...

* כדי להוכיח לכם, שגם היורד-בטניקים היו פעם ילדים, הבאנו לכם יצירות פאר מחקופת היותם עדיין ילדי פלא.

* כמו כן, הבאנו את סיכומן של שלושת הועדות המרכזיות של השכבה.

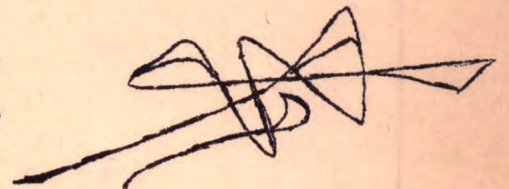
* במדור "אגרת מהחוץ", הבאנו מכתב הדין בבעיית הדרכת הנוער בעיר.

* מחוץ למדורים הנזכרים, חמצאו עוד כהנה וכהנה.

ברכת שכבת נעוריים לכיתה ט'
המצטרפת לשורותיה. תקוותנו
היא שיביאו עמם רווח עננה,
רצון לפעולה ויוזמה רבה,

ברכת החטיבה שלה

גסל "אחים הבוגרים" - היורד בטניקים
בצאתם מכור ההיתוך
ובסללם את דרכם החדשה לחיים

לכל המוריים והמחנכים בצאתם לחופש,
ברכת חניכים נאמנה.

ולנו, שיצאנו מעבודות לחרות...
בילוי נעים - בעבודה.

כשהפלא עוד היה...

לקט אמרות כנף של היוֹדֵבִיטְטֵינֵי

/ ג ש ם /

בחלוני הצצתי ואראה ענן
ענן קטן, ענן לבן.
אך פתאום... הוא התרעם
החנפח, התרגש,
את ביתנו הוא כיסה
זה היה כמו סמיכה.

ופתאום... עיניו הבריכו
ואוהי מאד הצחיקו.
אך הנה אני נבחלתי
ממסתי כמעט נפלתי
ועם עז אוהי הבהיל
ורעדתי מחיל.

והנה טיפה טפונת
קטנה, קטנטונת
על המצח, על האף,
על הפה, על הענף,
היא קרה קרה מאד
משמחה אני ארקוד.

ופתאם מבול נחך,
ואני עליז כל-כך.
פה שלולית, פה בוך רטוב
ואני, לי כל הטוב
את חלוני סגרתי
ושכחתי ונרדמתי.

בלעד (כיתה ו')

יום שני ח' בחשוון.
אנחנו קיבלנו נעלים חדשות ואתמול הצטרפנו לנעול את הנעלים אבל
לא היו לכולם נעלים והיום נלבש אותם ויצחק יבוא למדוד לנו את הנעליים
כי לחמשה ילדים אין נעלים. לחיה ולמיכל ולעומר וליעל ולרוני. וכל
הילדים נורא שמחים.

חיה (כיתה ב')

י"ט בחשוון

ה פ ע ו ל ל ה ל ק ר ן ה מ ג ן

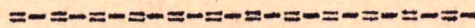
אנחנו אוספים בקבוקים קטנים, גדולים בינונים, וצנצנות ובקבוקי
סירופ ושקים ואקגזים ונירות. ומוכרים את הבקבוקים לשק"ם ואנחנו מוכרים
את הביצים של התרנגולות וגם את הברווזים מוכרים. אנחנו מקוים לקנות
מקלע עוזי לקרן המגן.

ראובן (כיתה ה')

אני נסעתי לפתח תקוה ושם טילתי ביום שישי הלכתי לבית הכנסת
ושם היה נורה יפה אחר כך הלכתי לבית של סבא וסבא ושם אכלתי ארוחת ערב.
אחר כך הלכתי לישון לסבא ולסבתא יש שערך שכל שעה מצלצל. בבקר
קמתי בשש אחר-כך שחקתי עם אחי אחר כך הלכתי לאכול ארוחת הבוקר אחרי
זה שוב שחקתי עם אחי שאמא גמרה לאכל ארוחת הבוקר הלכנו לטיל עם
החברה של אמא וגם עם אמא.

עמיתות סיומת השנתה

דבר - ה מ ז כ י ר ו ת

את פנינו עומד לקבל בזרועות פתוחות חופש גדול המהווה שלב מעבר לשנה חדשה, ואילו מאחורינו ניצבת שנה שלמה שמחובתנו לסכמה: את יתרונותיה ואת חסרונותיה.

השליש הראשון - החל בפעילות רבה ומבורכת. פתח אותו מחנה האירגון על שפת הכנרת, שמטרתו הייתה לצאת מבילוי החופש המנהוהל לבילוי חופש ההולם יותר את חברתנו, וגיבושם של כל בני השכבה, ואמנם שתי המטרות הושגו, המטח הפעולות היו הקורסים למינייהם: תזמורת, השתלמות מדריכים, ידיעת הארץ, טבע, ציור וקורס ריקודים.

ימות השבוע היו גדושים ומלאים בחוגים השונים: חוג חינוך, חוג ידיעת הארץ, חוג האזנה, חוג אומנות, חוג ריקודים ומנהלה.

הועדות גם כן פעלו במרץ, להוציא את ועדת ספורט. ו. תרבות החלה בשיטה חדשה להכנת המסיבות: צוותות מתוך החברה אשר נעזרו בחברי ועדת תרבות.

ו. קומונה פעלה לקמת קומונות האופנים. ו. מרכזת קימה שיחות חברה, ואירגנה גיוס לכותנה לשם מימון קמנות האופנים.

השליש השני - חלה ירידה ניכרת בפעילות החברתית ובשטח הלימודים. חלק מהדברים נגרמו מסיבות אובייקטיביות, לא תלויות בנו החוגים בחלקם נפסקו, והועדות הצטמצמו מבחינה פעילות, הקורסים התקיימו כרגיל, נוספו להם שבת ועדת תרבות, ושבת עורכי עלונים. התקיימו כ-4 שיחות חברה, שנושאן המרכזי היה הנושא: "חברה ולימודים", שזכה להתבטאות, יחסית, רבה מצד החברה למרות שלא מיפינו אותו עד הסוף.

נוסף לכך נערך סיור בענפים: גת, שלחין ורפת. הסיור לא מילא את מטרתו כראוי מכיוון שהיו חסרים הרבה חברה. בכלל היה בתוכניתנו שגבל שלישי יבוצע סיור ומידי פעם יוזמן חבר מבוגר מענף כלשהו ויהן סקירה קצרה על הענף, אולם באשמחנו לא בוצע הדבר. כמו כן בוצע גיוס שני למימון קומונת האופנים: לדילול שזיפים.

השליש השלישי - גם בן ולא הצטיין בפעילותו, אולם חלה בו עליה כלשהי.

באחד במאי יצאנו ללוש הכיתות להפגין בתל-אביב. בל"ג בעומר אורגן טיול לסביבות ירושלים, שהיה מוצלח מאד (למרות המקרה עם צובה שהסתיים במכתב מוצף נזיפות והוכחות ובהפסד של 50 ל"י מצדנו).

כמו כן, בזמן שכתה י' היתה בעזרה בפרוד, נערך יום עיון בסדוה ים ובמרכזו עמדה שאלת העבודה העצמית והשכירה בקיבוץ. נסעה אליו כתה י'א.

כן נערכה שבת שירה בשפיים, שבת ריקוד ביגור, יומיים טבע, הסתכלות על צפורים, וסיור מבצרים לאורך החוף.

בשטח פעילות הוועדות יש לציין את ו. עלון שהוציאה. עלונים שלושה לאחר הפסקה כה ארכה.

ו. תרבות צלעה מאד ואל שתי המסיבות שהוכנו על ידה, לא הוקדשה להם ההכנה המספקת. ענין הצוותות נכשל וחבל, יש לקוות שנדע לחדשו ביתר הצלחה בשנה הבאה.

גם ו. קומונה לא אירגנה כראוי בזמן האחרון את הקומונה וזה ניכר יפה באופנים עצמם. כן התקיימו כ-6 שיחות חברה.

אם נתבונן בפעילות של שלושת השלישים הללו נראה שהם לגמרי לא מטביעים רצון, ומן הראוי היה לעשות שיחת סיכום רצינית עליהם, ומתוכה להסיק מסקנות לגבי השנה הבאה, אולם אירת ההתפרקות השוררת עכשיו בחברה אינה יכולה להלוט את השיחה ועל כן אולי היה כדאי לתכנן את השנה הבאה מתוך השיחה שתעשה בראשיתה, על ביקורת השנה הנוכחית. ולטוות מכר לשנת פעילות ויתר

/ ס י כ ו ם ה ש נ ה ש ל ו ע ד ת ה ת ר ב ו ת /

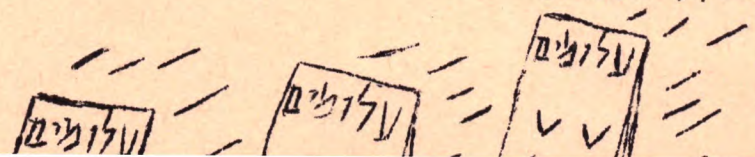
השנה התרבותית נפתחה במסיבה משותפת של כל החטיבה על "הרשא הגדול" ועיקרה היה סיכומים "פזמוניים" של העזרות וזי"חות קצרים על שותפות החברה במפעלים שונים של החטיבה. האוירה הייתה טובה והורגש בה רצון לפעילות. אמנם הועדה פתחה בתקופה גדולה וביצעה מספר ערבים רב בתקופה קצרה יחסית, אך לאחר "תקופת זהר" זו נפסקה הפעילות כמעט לגמרי. הועדה במקום שתגביר את פעילותה נכנעה להתרופפות המתח בחברה והפסיקה לפעול. הערבים שבוצעו בחלקם היו רציניים יותר, כמו, המסיבות של המהפכה הרוסית, אפריקה, סיני, ערב יותר אמנותי כמו "מסיבת דיגים" וערבים עליזים כמו "ט"ו בשבט", "שניצל בורשט" ומסיבת "האהבה". נוסף לזה היו ערבים שונים: י"א באדר, פגישה עם הגרעין, רמת החיל, ערב לפני ועוד. בערבים הרציניים בלטו לטובה רמת הקישוט, אך החבלט הצורך בהדרכה לקריאה יפה, ומציאת אמצעים חדשים ורב גוניים להרכבת המסיבות. הגורמים הפוגעים במסיבות הם יחס הזלזול של החברה והביקורת נאמרת לשמה בלבד ומרפה את ידי הפעילים בהכנת המסיבות, וחבל, כי זה פוגע בחברה כולה וצריכים אותם חברה להכיר בזאת כבר. בסיכום נאחל לעצמנו פעילות יותר רצופה ועשירה בשנה הבאה ואת השנה הזו נסים בפרידה עליזה, על חוף הים מן היוד ביתניקים.

ברכת החטיבה
 לצבי "המושך בקשת"
 וברכת החברים למקצוע
 בעומדו במבחן קרן-נורמן

/ ד ו " ח ו ע ד ת ע ל ו נ /

השנה הוצאנו שלושה עלונים. כבכל שנה, עמדה גם הפעם בעייח הוצאת העלון. על הקשיים הטכניים: איסוף החומר והדפסתו, לא נרחיב את הדיבור, אך נאמר כי הרבה מקשיים אלה יכלו להמנע לו החברה היו מסייעים ביד הועדה: מגלים עירנות ויתר רצון לכתיבה. עם זאת נקוה, שהועדה החדשה שנבחרה, (וזה אנחנו) - חדע לשאת בעול הוצאת העלון, בנצות.

/ ס י כ ו ם ה פ ע י ל ו ת ב ש . ה ב י נ ו נ י ת /

אם 'אנו באים לסכם את השנה, הרי פעילות השכבה הצטיינה בפוריות די רבה, כל הועדות כולל ועדת ספורט; פעלו במלוא המרץ והדבר בא לידי ביטוי, בשנה גדושת מסיבות ואירועים ספורטיביים. את הדבר הזה יש לזקוף לראשונה לעזרה הטובה שהוגשה לוועדות ע"י מדריכי הכיתות וליחס החברה לפעולות; הענות וברוב המקרים מורל גבוה. גם וועדת החברה לא פגרה, וניהלה שיחות רבות לבירור בעניני חברה וסקירה מפי חברים על הענפים השונים. החוגים כמעט ולא פעלו. וועדת תרבות הצליחה ברוב המסיבות השנה, וזאת בגלל השיטה החדשה של הטלה אירגון המסיבה לא על יחיד אלא על צוותות; הדבר השפיע לטובה על המסיבות וגם על החברה כי ניתן לרוב החברה להשתתף ולא רק ליחידים. וועדת ספורט הצטיינה בפעולות ספורט מקוריות ולא שיגרתיות. צריכים לציין שזו הייתה השנה היחידה משלושת השנים שלנו בשיכבה; שועדת ספורט עשתה משהו והמשהו הזה בוצע טוב.

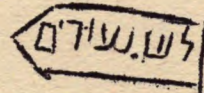
יש לציין שרק השליש הראשון הצטיין בעיקר הפעילות, ואילו השליש השני נחלש במקצת והשליש האחרון היה חלש מאוד, (כנראה בגלל התרופפות המח בלימודים והתפרקות החברה לקראת הסוף). באופן כללי הייתה שנת פעילות לשיכבה, וצריכים ללמוד לקראת השנה הבאה, מהשינויים החיוביים שחלו: חלוקת המדריכים כאחראים על ועדות, ויצירת צוותות למסיבות.

לסיום, נאחל לבאים אחרינו - יתר הצלחה ופעילות.

מפי

הצעירים

שבינינו

/ מ ז ג - א ו י ר /

באירופה עוד קופאים מקור ומדליקים עוד תנורים, ובאוצנו כבר נקלף העור ולבריכות כולם הולכים.

בלונדרון עוד לובשים פרוות ואין כמעט איש ברחובות. אך דבר אחד הם מרוחים. וזה סקי על מבלשים.

אך לעומת זה באילת לים הולכים תמיד בשבת ונצלים כמו תפוחי אדמה בישראל יש חום נורא.

יונתן (כיחה ד')

/ ה ב ר י כ ה /

(ה) צוללים במים בחיבוק ידיים

(א) הקיץ מגיע הילד מריע

(ו) קפיצת ראש אחת ושתיים ואני בתוך המים

(ב) עוד מעט עוד רגע קט

(ז) וכשיוצאים להפסקה קופאים מקור כי קר נורא

(ג) תפתח הבריכה שמחה וצוהלה.

(ח) ובפעם האחרונה קופצים במקפצה הכי גבוהה

(ד) נקפוץ בבריכה מהמקפצה הגבוהה

דין לעבודה

העלון הקודם הקדיש פרק נכבד לבעיות חברה ולימודים. נשמעו הערות של טעם, נחגלה חוש ביקורת מפותח ואפילו נשמעה נימה ברורה של מכים על חטא בנוסח של " מודים ומתוודים שאנחנו לא לגמרי בסדר". אלא שבכך יצאו המבקרים ידי חובתם, לא נסתייעו בביקורתם להוציאה מן הכח אל הפועל. מסתבר שקיים פער גדול בין חוש הביקורת לבין המעשה.

אין להסתפק בפסקי דין מסוג " הגענו למסקנה שאי אפשר ללמוד מתוך הכרה " שצריך משמעה מחייבת ומוגדרת, שרצויים בצורה זו או אחרת ציונים, בחינות ותעודות כאמצעים מחייבים ומדרבנים. חלק מכם חושב ששורשי הרע אינם נעוצים בו אלא בכל אותם גורמים שאינם תלויים בו לכאורה; בית-הספר, המורים, השיטה וכד'. נראה לי שעמדה זו פסולה אפילו אם לדעתכם יש בה גרעין של אמת כיון שאין זה פוטר אתכם מן המסקנה שגם בידכם הופקד אשראי שלא תמיד היה לו כיסוי.

המצדדים בשיטת הציונים, התעודות והבחינות והמאמינים למיניהם שהללו יהיו סם-מרפא ללימודים, טועים. ציונים ובחינות ידרבנו אולי ללימוד, יעוררו תחרות של "קיבלתי ציון יותר גבוה משלך" ו"מחר יש בחינה מוכרחים להשיג ציון גבוה" וכד'. שיטה זו אינה קנה מידה ליכולת, היא מדרבנת רק לרכישת ידע, אך אינה מפתחת מחשבה. שיטה זו מעוררת איפוא לתחרות ידע אבל לא לתחרות מהשבתית.

אין בכונתי להאשים, לשלוף או לחייב צורות התנהגות, יחס למקצוע זה או אחר. מסקנותי הן פרי התרשמות של שתי שנות עבודה בחברתכם, שנתיים מאלפות, שעוררו אותי למחשבה ולתגובה ואני מדגישה, זכותי לטעות במסקנותי (שאינן חדשות לכם) שהרי ככלות הכל הם תוצאת הסתכלות ורשמים אישיים. אני שוללת כל צורה של תחרות הנחמכת באמצעים חיצוניים מלאכותיים כגון ציונים ותעודות. כל אמצעי ההכשר מסוג זה לא יוכלו לעולם לשנות את יחסכם ללימודים כל עוד לא יבוא השינוי מתוכם. הציונים לא יעוררו למחשבה עצמאית, הבחינות לא יפרקו את העצלות המחשבתית והתעודות לא תהיינה אתגר להתמודדות מחשבתית.

סיבות רבות (שלא כאן מקום לבררם - ואהיה מוכנה לענות עליהן) לנגע העצלות המחשבתית, נראה לי שמכל הבעיות שהעליתם, בעייה זו היא החמורה והמדאיגה מכולן. עצלות מחשבתית אינה רק פרי שיטה חינוכית ואין להטיל את מעמסה על כתפי השיטות, המורים וכד', כיון שמקורה בכם, בתפיסות המוטעות שלכם לגבי מהות הלימודים, בחוסר הבנה של התביעה הלימודית. פיתחתם לכם הרגשה שהלימודים הם זכות ולא חובה "שהרי ממילא ינתנו לי י"ב שנות לימודי ומה יעשו לי אם לא אלמד" "ממילא אוכל להיות חבר קיבוץ טוב" ואני מצטטת אתכם "על עצלות וחריצות ניתן פרס טוב, אם כן מדוע להתאמץ? האמרו, אשמים המורים שלא יצרו חוקי משמעת ולא קבעו עמדה מוגדרת לגבי תופעות אלו. נראה לי שגם כאן, אפילו אם המציאות הוכיחה שהלימוד מתוך הכרה נכשל, אינכם פטורים מלתת דין וחשבון לעצמכם. התנהגותכם ויחסכם ללימודים מעידים כמאה עדים שלא ניצלתי את האשראי העצום

התקדמות בידיכם והתפתחות האומה שאדם בגיל הנעורים מסוגל להגיע למידה של
הרגשת חובה ושל לימוד מתוך הכרה. הכשלון הוא כשלונכם, באותה מידה אולי
שהוא כשלון של המאמינים בשיטה זו (ואני עדיין אחת מהמאמינים האלו) כיוון
שתעודת הברות אינה פיסת הנייד של הציונים, תעודת הברות שדרשו לכם,
היתה מסוג אחר לגמרי. נכון, ישנן בעיות רבות שלא מצאו עדיין את פתרונן;
הבדלי רמות ונסיות, כיחות קטנות, חוסר במורים וכו', אך נראה לי שלא הבעיות
הן הן שגרמו "למצב המשבר" (כמאמרכם) אלא שנאחזתם בבעיות האלו בשביל ליצור
את "המשבר" במלים אחרות - לא הבעיות בלבד הן גורמי המשבר, בחלקן נוצרו
והוחרפו כתוצאה "מהמשבר".

מחשבה עצמאית וייחוד אשר אינם תלויים במצבים מסויימים של כתות קטנות,
של הבדלי נסיות וכו'. לחשוב צריך ואפשר בכל שעה ובכל מסגרת. הכיתה היא
רק תא קטן במסגרתו באה המחשבה לידי ביטוי.
אם הסיקו איפוא את המסקנה שאינכם מסוגלים ללמוד מתוך הכרה, אתם גודרים
על עצמכם גזר-דין של כשלון, של המעטת דמות והורדת ערך בלתי מוצדקים.
כשהיו לי רגעים קשים של אכזבה, אמרתי לכם שאף אני רואה בציונים ובתעודות
דרך יחידה לפיתרון. אך עדיין אני מנסה להאמין שבגיל הנעורים מן ההכרח
שתפתח הכרה והרגשת חובה. נראה לי שאם אין רוכשים זאת בגיל הנעורים מאחרים
את המועד. אתם נתבעים לבגרות בגיל שצריך בו לדעתי להתבגר ולרכוש כלים למחשבה.
שיטות חינוכיות רבות שפטו את הרגל; ובעיקר נחרושו שיטות הכפייה מגבוה
והמשמעת המאולצת עקרות מחשבתית, העדר צביון אישי, ובנק של ידיעות היו
תוצאה של שיטות אלו. וידע שאינו מתמך על יסודות של מחשבה עצמאית ובעיקר
נכונות לחשוב, מסוכן ועקר הוא.
לסיום, אהיה מוכנה בשמחה וברצון לשמוע ולקבל תגובות והערות ביקורת.

/ ה מ ו ע ד ו ן /

לאחר שנה של נסיון קיום המועדון, רצית לבוא ולסכם אי אלו דברים שלדעתי
חשובים הם וכדאי לתת את הדעת עליהם.
המועדון הוקם למעשה על מנת לספק לחברה צרכים חיוניים הן בשטח החברתי
הן בשאר השטחים העיוניים והבידוריים כאחת. כדבר ראשון, תפקיד המועדון להיות
פינה שקטה לעיון וקריאה בעתוננים וכן מקום מפגש של החברה בערבים, אולם
התכניות שתוכננו להלכה - למעשה לא בוצעו, ואת הקולר אין לתלות רק בו. המועדון
לדעתי, הועדה פעלה במכסימום האפשרי, אולם לא היתה הענות מספקת מאותם מוסדות
בשר חייבים היו לעשות זאת.

היה מחסור בחומר קריאה. חסרון זה התבטא היטב באפייים של ערבי המועדון.
למעשה פעילות המועדון היתה אינטנסיבית במשך כל השנה: מידי שבוע בשבוע
קיימו 2 ערבי מועדון ומבחינה זו הכל הלך כשורה, אולם אט אט, ערבי המועדון
צבדו את ערכם ואופייהם. המועדון קבל צביון שונה ממה שקיוו לו. אם בתחילה יטבו
החברה ודפדפו ועיינו בעתוננים, שחקו מעט, האזינו לרדיו, והכיבוד היה דבר
של "לזוי" הרי שלאחרונה כיבוד הפך להיות "עיקר הדברים" וערב מועדון פרושו-
הטיפת המנה, התפרעות והתפרחחות, או בצורה קצת יותר הוגנת, לעתים ישיבה
של 5 דקות ליד שולחן. ומה הפלא? כאשר החומר המונח מזה חצי שנה על המדף,
כמעט ללא תוספת והחלפה, עבר כבר עשרות פעמים תחת ידי החברה - אין כל חפץ
וענין בו. אין חומר קריאה, הערבים מתדרדרים ואזי אין פלא שהנושא העיקרי
הוא הכיבוד, וחבל!

(המשך בעמ' הבא)

(המשך: המועדון)

ניסינו להכניס חוכן כלשהו על מנת לגרון ערבים אלו בשמיעת תקליטים, לימוד שיר, משחקים וכו'. כן השתדלנו לשפר ולשכלל את הריהוט והקישוט כדי לשוות לו מראה נאה והולם. נקנו מערכות כלים מתאימים והושגו באמת הישגים בשטח זה.

לקראת החופש ישבנו ו. המועדון וו. התרבות בכדי לערוך תכנית לחופש. המועדון יהווה את המרכז החברתי בחופש, ולכן הוחלט להרבות בערבים, ובמקום פעמיים לצרף ערב נוסף. התכנית היא: לשלב תוכן תרבותי - קונצרט תקליטים, חוגי שירה, ריקודים, משחקים ועוד. פעם בשבוע רחיצה בבריכה בצורה מאורגנת, עם משחקים ספורטיביים, ואמנם תוכניות לא הסרות, נקווה שנוכל לעמוד בכל ההבטחות.

קיימת בעיה של המועדון שלנו, עתה הוא יועבר זמנית לכיתה י"ב, מאחר שכיתה י"ב עורכת את תערוכתה במועדון. אני מקווה שזה לא יפריע למהלך העניינים.

שוב אני פונה אל כל אותם המוסדות אשר נחנו יד להקמת המועדון, שידעו להחזיקו בהצלחה גם במשך כל השנה.

לבסוף, אפשר לברך את המטפלות שעומדות בקשר משותף עמנו ודואגות לכל, וממלאות היטב את התפקיד שהוטל עליהן במסגרת המועדון.

שרה ו.

/ ס י פ ו ר ה ש ל ע ו ל ה /

בהיותי בחוץ לארץ, כיהודיה, הרגשתי את היחס העוין של העם בו גדלתי, לכן הרעיון של העליה לארץ, שהוא יהיה כולו שלי, קסם לי, היותולב יהודי פעם בלבי, וכל אחד עם מזלו, הצליח להגיע למטרה הנעלה, ולבוא ארצה בעזרת השוכנות היהודית, שממנה את העליה.

העולים החדשים בעלותם ארצה, נתקלים בקושי של הפרנסה ושל השפה העברית, שהיא זרה בפיהם, לכן, בעזרת עליית הנוער, התארגנו קבוצת נוער, וכך הגענו לקבוץ זה, כדי ללמוד את השפה ואת הרעיון הקיבוצי.

כפי שידוע לכם, הוכנסנו לתוך כיתות, לפי רמת לימודים קודמת, ובהדרכת מדריכינו התחלנו לגבש חברה, לקראת החייט הקולקטיביים והחברתיים, אולם מחוסר שפה משותפת עם בני ובנות המקום, חברתנו היתה רק בין החדשים ששפה משותפת להם.

עלי לציין, בשמי ובשם יתר חברי, שהרעיון הקיבוצי הקולקטיבי והסוציאלי קסם לנו מאד, והרגשנו שדבר יותר יפה מזה, ויותר נעלה, לא יכול להיות: כולם חיים בחברה משותפת, עובדים במשותף, והחיים התרבותיים ביחד. נתן לפרט במשותף עם כולם, לתרום את תרומתו לכלל, בעבודת האדמה, בבטחון המדינה, ובחיים הסוציאליים הנשגבים.

כפי שצינתי, בשנה הראשונה קבלנו מדריכים שלימדונו חצי יום וחצי יום עבדנו. את הזמן החפשי בילינו בינינו בחברת העולים. בשנה שניה נכנסנו לחברת בני המקום, אשר התייחסו אלינו מאוד יפה, אולם לכלל בן מקום יש חברה משלו, שאחה גדל בעודו בעריסה, לכן לא יכולנו לדרוש מהם יותר. הבנו ללבם, לכן נשארו אותה החברה ככהתחלה, אף על פי שמאד רצינו לקשור יחסים חברתיים הדוקים אתם, אולם ללא הצלחה יתרה.

ידוע לכולכם שהחברה שלנו, לאחר שנתיים בקיבוץ, עוזבים לביתם מחוץ למסגרת. מצב זה אינני קושרת לחובת מישהו, אולם בטוחני שבאם היו מכניסים אותנו מהתחלה כשבאנו לקיבוץ לתברת בני המקום, היו רבים מאתנו נקלטים ונשארים בקיבוץ, ורואים את החיים הקולקטיביים בעין אחרת, משום שהבעיה החברתית היא היא העומדת כאבן בוחן בעיני כל אחד, היות ובלל חיי חברה, לא תתכן קליטת עולים.

אני מודה לקיבוץ, להנהלת ביה"ס, למורי, בשטח כולם, בעד המאמצים

והרצון שהשמינו בנו. ואני מתנה להתחברות עם בני המקום ולשפר את היחסים ביניהם.

ה נ ע ש ה - ב פ ר ד ס /

קודם כל, שתדעו לכם, הפרדס הוא המקום הנפלא ביותר
 שעבדתי בו אי פעם.
 (א) יש שם המון עצים, שעושים צל.
 (ב) בעונת הקטיף - יש גיוון רב בעבודה: קוטפים בבוקר,
 קוטפים בצהריים, ואחר הצהריים באמת יש גיוון - קוטפים
 בחלקה אחרת.
 עם גמר הקטיף עובדים בעבודה מאד חמודה - חופרים ביבשה
 גומות אויר. כל היום אתה משתדל ליצור גומות בעלות חן,
 אך לומר לאויר שיכנס - אתה יכול להתחנן.

יותר מאוחר, מחכה לך עבודה יבשה ומוגזמת והיא - גיזום
 יבש. אתה מחזיק ביד מגזמה (שימו לב - מילה מקורית)
 וגוזם על יבש את כל הענפים היבשים שמתבישים להשאר.
 בדרך כלל, עבודה זו מתבצעת בזמנים יבשים, כשהחמסינים
 חומסים בסיטונות, אזי, כשאתה כולך נוטף אגלי זיעה מעצב
 נת, והחום מהניק ומצמיא, עליך רק להושיט ירך
 ויש לך מלאי של תפוזים בלתי חוקיים, שנולדו

מחוץ לעיני הקוטפים.

האטרקציה שלנו בעבודה, ואני מתפעל ממנה תמיד מחדש היא - הארוחה.
 אתה בא רעב, ואתה מוצא תזונים שחורים מעופפים, השותפים עמך ברעבונך.
 (אם לא תפסת, אלה הם בני משפחת הזבוביים המשתייכים לחמולת המזמזמים).
 לאחר שהתגברת על האוירה אתה שם עיניך בשולחן, ואז כל האוכל נמצא
 כבר בשלב של לעיסה. אתה מתישב ומשתדל להתרכז באוכל, אך הזבובה
 שעל הספל מטיחה את דעתך, קורצת לך, ומעוררת בך התפעלות על יופיה.
 אתה משיב לה קריצה ומנסה לתופסה, עד שמתברר לך שהיא כבר תפוסה. לאחר
 האכזבה, אתה ממשיך בארוחה; עד שאתה מרגיש שאתה משתגע להמשיך בעבודה.

בחוזרו מהעבודה, עייף כמו שחקלאי בריא עייף, אתה עולה ואתך
 יוד "קומץ" רב, על מכונית רחבה ובעלת משטח. אתה מתישב, לפתע מרגיש
 אתה שרגלך השמאלית מתחילה להתקרב בחוזקה לזו הימנית, כתפך השמאלית
 יוצאת למרחב, וידיך הנבוכות מתלבטות בשאלה - אם להיות או לא להיות.
 כובש אתה זעמן, ומנסה לחייך חיוך מתוק לאותו שכן חמוד, שכה צימק
 אותך.

לאחר שאתה עובר את נתיב היסורים, בקופסת סרדינים נוסעת,
 כשפניך פני מת, ישנם כל הסיכויים שתעורר לחיים - באותה גבעה ששמה -
 גבעת חיים.

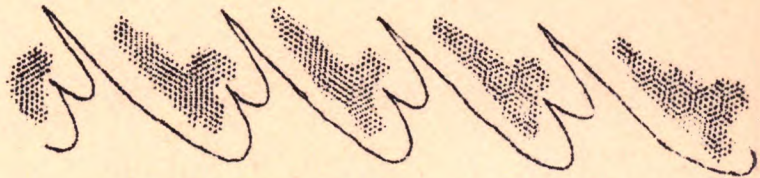
בת-שבע

+444444+
+4+

ועדת מועדון מתבקשת בכל לשון של בקשה לא לדלל את הספרות המצויה
 במועדון שכן יהא זה הפסד שאין לו כפרה. הפסד לעולם המדע, החנוך,
 החברה, הסוציולוגיה, הספרות, ה**בדור וההיסטוריה**.
 להלן רשימה של החוברות החיוניות כל כך להשכלתנו:
 ידיעות תנובה - הוצאת מרכז תנובה.
 דבר הפועלת.
 משקי עמק חפר והשומרון (חוברת שקבלנו בפרוטקציה ממועדון החברים!)
 הפועל הצעיר
 בטיחות - ירחון המוסד לבטחות וגיהות.
 צרכנות שתופיה - ירחון לשאלות כלכלה, קואופרציה ומשק פועלים.
 ידיעות צ'כוסלובקיה בהוצאת הרפובליקה הסוציאליסטית הצ'כוסלובקית
 בתל-אביב, רח' ציטלין 23 טל' 220167.

1. מועד הפגישה בין השניים הגיע אותו המועד שנקבע כבר אי-אז זה המועד המיוחל המרגיע היקר לתלמיד ושורה לו מפז.
2. הם נפגשו אז בדמי, אל מול סהרי ושיחתם כמו זרם בשטף קלחה הם דיברו על מורה, גם על נער - החופש הירבה בדיבור, ומחה:
3. הן אתה לשולחן פה כובל כל תלמיד משקע ראשו רק בספר, מחברת הן אתה לו בשצף מטיף כאן תמיד: השכל וחכם, כי אין דרך אחרת!
4. הן אתה לו אומר וחוזר ואומר: למד ושנן לפחות פעמיים הן לרבוץ ולישון - אתה בו גוער - לא בעשר, חביב, רק באחת או בשתיים.
5. הן לא ידידי, זאת לא היא הדרך הן לא פלא הוא מה שאומר התלמיד: ביריבי זה לא מצאתי כל שמץ של ערך מדבריו לא נשאר שום פליט ושריד.
6. אז ענה השני בחצי לשונו: הן אותי מימים שעברו כבר הועידו להחכים ולהשכיל את בני האדם הן חפקידי (כך כולם לי הגידו) פי שבעים ושבעה נשגב הוא ורם.
7. הן כל המורים כך אומרים לתלמיד: הרי הוא החשוב מכולם. בלעדיו אין לך כל תקוה ועתיד בלעדיו אין לך מקום פה בעולם.
8. לא, לא תוכל את דברי כאן לסחור הן תודה מה רב ועצום בם הצדק לא, לא אפנה מקומי לך, דרור, קשור אני לכאן וצמוד כמו בדבק.
9. אז זעק החופש וחרונו כה גדול: הן אני האהוד ביותר על כולם לא ישוו לי בכך גם חרושצ'וב, גם דה-גו הן אני הראשון בשלבי הסולם.
10. נאנח השני: דברי יריבי לאוזני לא ינעמו קצה נפשי משומעם כך חמיד, כי הנה מה דבים האויבים נגדי קמו, עם החופש עשה יד אחת התלמיד.
11. הבה ונעש ביננו פשרה ולא עוד נוסיף פה לריב ככה סתם, אפנה מקומי לתקופת זמן קצרה וכל הסכסוך כך נשלם לו וחם.
12. הם נפרדו אל מול שחר עולה ולא עוד הוסיפו לריב את ריבם התלמיד תקווחיו אז בחופש יחלה וישאף: כי הוא לא ייגמר לעולם.

(כיתה י' - לאה)

עם סיומה של שנה, החליט צבי לצלם את כיתה י' בבגדי-ים בבריכה, (בפוזות של הבנות, שאינן ניתנות לפירסום), על הדשא בתמונות של גיבוש חברתי. בכיתה - הנציח את המורים בתנועות הטיפוסיות, ברגעים של חימום, קירור והרגשת נחת. לבסוף ברגעים הקריטיים ביותר, כשהגיבוש היה בשיאו, התברר כי - הצטלמנו על ריק.

המצלמה היתה ללא פילם בכלל.

אגרת עתה

לעלומים ולכל החבריא -

כיון שלא מזמן יצאתי מהחטיבה, יודעת אני עד כמה רחוקה תנועת הנוער העירונית ועבודת השליח בה מאתנו כבני משק, ומתחילה להיות קרובה ברגע שנכנסים לעבודה ולבעיות.

ברצוני לשתף אתכם מעט בבעיות, שמתעוררות בעבודתי בתנועה בכלל, ובלוד בפרט.

כשירדתי מהאוטובוס בפעם הראשונה בלוד, מצאתי את עצמי בעיר לא עיר, עד אשר התרשמות ראשונה ממנה מביאה לדכאין.

העיר רובה בנויה בתים ערביים בעלי חזית אפורה ומדכאת, דלחות עץ גדולות וחדרים בעלי תקרה גבוהה, חלונות מסורגים, ורחובות צרים, ורחוב אחד ראשי עובר לאורכה של העיר. לוד מונה כיום 25.000 חושבים מכל קצווי העולם. זוהי עיר הסעד הגדולה ביותר בארץ, חוסר הפרנסה משתקף יפה בחבורות המבוטלים שאפשר לראות אותן בפתחי בתי הקפה יושבים ומשחקים בשש-בש ובמשחקי המזל השונים. רוב האוכלוסיה היא עדיין אוכלוסיה גלותית במושגיה ובמנהגיה, וכולט במיוחד המנהג של "מדידת הרחובות" בכל יום ובפרט בשבת. במוצאי שבת יוצאים כולם - מתינוק ועד סב - לרחוב הראשי ומטיילים הלוך וחנור. באותו רחוב מתאספים אף הילדים, ילדי כיתות ז' ח', בתחילה לטיול משועמם וההמשך - התכנסות למטיבות סלוניות.

כיוון שביח המשפחה עומד בניגוד לחינוך הממלכתי הניחן לילדים בבית-הספר, נקלע הנוער לניגוד. ברחוב שולט הצד הגלוחי, המפגור. אין כמעט חודעה ישראלית וארץ ישראל נודעת לילדים אך לפי הסרט "אכטודוס" וכאן ברחוב הראשי הזה, נמצא הסניף שלנו.

קצת מההיסטוריה של הסניף - לפני 8 שנים בערך היה הסניף שייך לגדולים שבין סניפי הנוער העובד, וגם הוציא גרעינים לנח"ל. עקב סיבות מיוחדות עבר הסניף לידי מדריכים שכירים והפך להיות מועדון, שהכניסה אליו חפשיית והעיסוק היחידי - משחקים שונים. לפני שנה וחצי שבו השליחים לסניף וניסו למצוא דרך להחזיר את הסניף לקדמותו. לעתים הפך המאבק יותר למאבק פיסי מאשר רוחני, עד כדי הכרח להעזר במשטרה. סביב הסניף נבנתה חומה כדי לעצור את פרחי הרחוב מלהכנס. נאסר פיצוח הגרעינים בסניף.

היום בסניף נמצאות כבר למעלה מ-10 קבוצות, שהן למעלה מ-250 חניכים, כמובן שהדבר מעודד למרות הקשיים הרבים שמתעוררים. הישבו רגע, שחניכים מגיעים לפעולות במוצאי שבת כשכל הרחוב מטייל בתוך ואילו הם באים בחולצה הפחולה כשכל העיר לבושה במיטב בגדיה.

יש לי בקשה אחת קטנה, ולא מיוחסת לסניף שלנו במיוחד, אלא לחניכי תנועות הנוער כולן. כשחניכים באים למשק, הם מסתכלים על בני המשק כעל מלאכים. הם מחכים מהם למעט תשומת לב ואני יודעת טוב שלא תעשו זאת, אבל לקראת החופש, לקראת מחנות העבודה - קצת יואמה, קצת רצון לעזור למדריך או לפנייה, מכיון שבני המשק יכולים לעשות בערב אחד, יותר משאני או כל מדריך אחר עושים בשנה שלמה, ע"י פגישה לבבית וע"י אי יצירת המחנות וההבדלים שבלאו הכי קיימים.

ובהזדמנות זאת, יש לציין את כיתה ט' ביתסה הטוב לחניכים מלוד, ודרישת שלום מהבנות שעבדו עם החבריא בכרם.

נעמי רייף

